

Chồng à, xa mấy, vẫn yêu

1 tháng, 1 năm, 3 năm...

Người ta bảo yêu nhau 1 tháng với yêu nhau 1 năm khác nhau một trời một vực. Còn 3 năm thì không còn gì để nói. Công nhận là cũng hơi khác.

Yêu nhau một tháng, đúng đợt thi đại học xong, chồng mình nằng nặc đòi về Bắc thăm mình. Đúng lúc í, mặt mình lên một cái mụn to đùng giữa má, mình nhất quyết không chịu đi gặp vì ngại. Chồng bảo: vì mình mà vượt trăm sông ngàn núi về đây, còn mình vì cái mụn mà đến mặt người yêu cũng không thèm nhìn. Mình thương tình đi gặp, nhưng đeo khẩu trang kín mít, ngồi đằng sau xe trời nắng không sao, đằng này xuống xe rồi, vẫn xùy xụp cái khẩu trang, thèm nước lắm cũng chẳng dám uống. Chồng buồn, nhưng không làm gì được.

Mình thường lựa lúc bố mẹ đi vắng thì ra ngoài gặp chồng 1 tí. Hôm ấy mẹ đi chợ, mình lấy hết quyết tâm. “anh, anh đang ở đâu, mẹ em đi chợ rồi, ra gặp nhau tí”. Chồng oke ngay, hăm hở chạy ra gặp mình. Chồng sau 10p đến gần nhà mình, mình gửi cho một tin nhắn: “thôi anh ạ, mẹ em về”. Chồng tiu nghiu bỏ về. Chồng buồn, nhưng không trách mình nửa câu. Sau này nghe chồng kể, chồng và mẹ chồng đang ăn mít ở nhà bà nội, nhận tin nhắn của mình, chồng nằng nặc đòi về, vứt cả múi mít ăn dở. Về tới gần nhà mình, thì tin nhắn nhắn tâm kia tới. chồng chỉ biết kêu trời (tất nhiên, kêu mình thì đừng có yêu đương gì. Đẹp!)

Yêu nhau 1 năm, tình yêu chủ yếu gây dựng qua những tin nhắn, cuộc gọi quan tâm. Yêu xa là thế, không gặp nhau nhiều nhưng mà cái điện thoại là không thể rời nửa bước. Đến lúc về gặp mình, mụn mình đã khỏi, Mình sắm mấy cái váy đẹp ời là đẹp, rồi mình tập trang điểm. Lần đầu tiên sau 1 năm không gặp, lo ời là lo. Chồng về, tối đi Hồ Tây. Mình cho chồng ở ngoài chờ, mình ngấm lên vuốt xuống, suy đi tính lại. Mình sợ chồng nhìn không quen, mình nhìn cũng không quen, bảo mình ăn chơi. Cuối cùng mình xóa hết lớp trang điểm mà để mặt mộc đã dành, đằng này quần áo hần hoi không mặc, mặc luôn cái quần đùi màu da cam mình vẫn hay mặc ở nhà, cái áo rộng thùng thà thùng thành màu xanh nước biển. Người ta đi đồ rác cũng không ăn mặc thảm hại như mình đi chơi lần đầu. Nghĩ lại mà tự thấy xấu hổ.

Nhưng ngày hôm ấy là ngày lãng mạn nhất trong đời mình. Mình nghĩ mình có thể quên được chồng, chứ ngày hôm ấy thì không bao giờ.

Chuẩn bị cho mấy ngày được ở bên chồng, mình tập nấu ăn. Cái khổ là mình tuy là con cả, nhưng trước giờ không phải làm cái gì, đến quét nhà thỉnh thoảng mình mới quét nữa là bảo mình nấu ăn. Lên đại học toàn ăn quán, nửa năm đi học, 10 cân gạ mẹ cho vẫn còn phải đủ 8,9 cân. Nhưng biết làm sao, mình trót khoe mình nấu ăn ngon lắm, ngon vừa. Đâm lao thôi đành theo lao.

Mình chuẩn bị mấy món tạm tạm: sườn xào chua ngọt, canh cá, canh cua... Mấy ngày đầu, mình còn sợ, đã thế chồng mình không đòi, mình đâm ra được thể, sáng mua cho cái bánh mì ăn sáng, trưa cho nhịn, tối cho ăn quán. Chồng không kêu ca nửa câu, Nhìn cái mặt buồn buồn, mình thương, nấu cho bữa sườn xào chua ngọt. nhưng sau nó hơi bị thiếu nước nên mất màu cánh gián, thừa muối nên hết vị chua ngọt. Mình sửa lại, bảo đây là món sườn rim mặn. Chồng tin ngay, ăn ngon lành, chắc do đói. Mình thở phào, may quá, thoát nạn. Sau đợt về Bắc lần ấy, chồng tăng lên cả chục cân, chồng bảo, do vợ chăm chồng, tăng cân vùn vụt. Mình tự hào lắm, nhưng thời gian sau, chồng thú nhận, lúc về quê với mẹ, đói tới độ ăn hết 1 con gà với 5,6 bát cơm 1 bữa.. Chắc tăng cân cũng là vì thế. Mình hơi tủi thân, nhưng kệ.

“Yêu nhau lâu có khác, tình yêu giờ lãng mạn mà cũng rất thực tế.”

Mình không biết người khác định nghĩa lãng mạn hay thực tế là như thế nào. Mình thì giải thích theo quan điểm mình thế này:

1 tháng yêu nhau:

Mình nhắn tin: “anh ơi, đau bụng quá í”

Chồng: sao, em đau lắm không, hay hôm nay em ăn phải cái gì???

Mình: ơ, không phải anh ạ...

Chồng: Em bảo mẹ đưa đi khám ngay đi, hic, thương em lắm

Rồi cứ vài phút, chồng lại hỏi mình đỡ đau chưa.

1 năm yêu nhau:

Mình gọi điện: chồng ơi, vợ đau bụng

Chồng: vợ yêu chuẩn bị đầy đủ chưa, thương lắm.

Rồi mỗi lần mình đi siêu thị, chồng luôn luôn dặn: còn không, mua luôn vài bịch tháng sau dùng dần

3 năm yêu nhau:

Mình: chồng iu, vợ iu hết rồi.

Chồng nghe thấy vậy, lật đật chạy đi mua mang sang cho mình. Mình cảm động tới suýt chảy cả nước mắt, đến lúc mở ra thì tức điên. Mình bình thường không quen dùng loại này. Định bụng mai gặp nhau mình tấn cho 1 trận. Hôm sau, vừa nhìn thấy mình, chồng hớn hờ khoe chiến tích. “Hôm qua chồng đến tìm mãi không biết nó ở đâu vợ à, chồng phải hỏi nhỏ bà chủ quán: băng vệ sinh ở đâu. Ở đây có nhiều con gái mua hàng lắm, mà bà này cứ cười rồi nói oang oang: em mua loại nào, rồi chỉ giá tiền từng loại cho chồng, chồng ngại chín mặt. Đến lúc chồng mua sữa chua cho vợ, mà cứ phải là “sữa chua nhà làm” cơ, người ta cứ cười chồng í. Đã thế thanh toán rồi, mấy người trong ấy còn nhìn chồng cười mím. Lần sau chắc chồng chả dám tới đây nữa đâu, sợ bà í nhớ mặt.”

Chồng mình kể cho mình nghe cứ như trẻ con khoe việc tốt mình làm cho mẹ để đòi thưởng. Mình nghe xong, cũng suýt chảy cả nước mắt. Nhưng không phải vì cảm động như hôm qua, mà là vì buồn cười ông chồng ngây ngô của mình. Tự nhủ, may mà hôm qua điện thoại mình hết tiền nhắn tin, nên mình chưa kịp mắng, Mình mà mắng rồi, chắc chồng mình tự ái đến chết.

Đấy mình định nghĩa cái lãng mạn và cái thực tế như thế ấy. Sau 3 năm yêu nhau, chồng mình vẫn lãng mạn, nhưng lãng mạn theo kiểu thực tế. Và nhất quyết hiểu mình hơn rồi.